

A fennsíkon vibrált a levegő, a távolban alig lehetett kivenni a tárgyakat, a hőségától hullámzottak a máskor oly éles kontúrok. A hegygerinc felett magasan jókora fekete madár keringett, szárnyát meg-megrebbentette a felfelé áramló meleg levegő. Zsákmány után kutatott, ám a homokos, kavicsos tájon semmi sem mozdult. A vidék kopár volt, növényzetnek nyomát sem lehetett látni, csak a barna, az okker, és a szürke legkülönfélébb árnyalataiban játszó sziklákat.

Mindenféle sziklát.

A kavicstól a bérház nagyságúig, a porszemnyitől a busz méretével vetekedőig. Egymásra tornyozva, görgetegként, avagy éppen az erózió áldozataként vergődve, vízmosásokkal szabdalva.

A maroknyi csapat a gerinc közelében, két összeborult kőlap alatt tanyázott, s a külvilág számára tökéletesen láthatatlanná tette őket remekbe szabott álcájuk.

Immár negyedik napja vártak.

Terepjárójuk húsz méterrel lejjebb parkolt, gondosan elterített álcahaló takarta a kíváncsi szemek elől, akárcsak feljebb a feszülten várakozó társaságot.

Négyen voltak.

A nő a húszas évei végén járt, és ő volt a legmagasabb rangú, ő felelt a csapatért. A többiek férfiak voltak, az őrmester mellett két tizedes várakozott még a mélyedésben.

Délután kettő óta az őrmester volt a soros.

A rejtekül szolgáló katlan szélén hasalt, és távcsövével a háló alól folyamatosan kémlelte a környező vidéket. Nem mintha erre szükség lett volna, hiszen az indulási parancsot kívülről fogják megkapni, egyszerűen csak nem szerették volna, ha valami kóbor kecskepásztor véletlenül meglepi őket. A nő odakúszott a férfi mellé, és kibámult a fennsíkra, miközben unottan belekortyolt a kulacsában lötyögő langyos vízbe. Mindannyian civil ruhát viseltek, farmert és inget, pólót. Katonai bakancsukat megtartották, de az egyik tizedes még ahelyett is inkább sportcipőt húzott.

– Százados? – pillantott oldalra az őrmester, ahogy megérezte a nő jelenlétét.

– Felváltom.

– Már öt óra lenne?

– Nem, még nincs, de eluntam magam.

– Nem muszáj, ha....

– Volt valami?

– Semmi mozgás a kérdéses irányban.

– Kár.

– Meddig várunk még?

– Amíg kell.

– De már...

– Menjen, inkább egyen valamit!

– Rendben. Akarja a távcsövet?

– Adja csak.

Rachel Avelim százados a nyakába akasztotta a látcső szíját és letörölte a nézőkéről az elmúlt órákban az őrmester verejtékéből kicsapódott sót.

A nő a körülményekhez képest kényelmesen elhelyezkedett a mélyedés peremén, és kissé kidugta a háló alól a távcsövet. Vékony, izmos, százhetven centiméter magas nő volt. Barna szeme már-már feketének tűnt, pupilláját szinte ki sem lehetett venni az íriszben. Haját, mely szintén barna volt, rövidre vágatta. Tulajdonképpen szép nő volt, még ha ebből jelenleg nem is látszott túl sok. Ha megkockáztathatott volna némi sminket és egy rendes frizurát, vonzó jelenség lett volna, ám a hivatása miatt erre nem látott különösebb lehetőséget. Most, hogy negyedik napja heverték fent a hegygerincen, haja a verejtéktől csatakosan tapadt a fejére, hátán a vékony inget sókicsapódások foltjai éktelenítették. Pontosan tudta azt is, hogy legalább olyan büdös lehet már, mint férfikollégái. Mióta feljöttek a hegyre, nem mosakodtak, hiszen erre semmiféle lehetőségük nem volt.

Nyugat felé pillantott, és lejjebb, tőlük hat-nyolc kilométernyire tisztán ki tudta venni a Golán szélén álló Ramot falu házcsoportját. Az épületek között minimális volt a mozgás, néha percek teltek el, mire egy-egy ember körvonalai feltűntek az utcákon. Lassan továbbpásztázott a látcsóval. Északra, Kanafon túl a 869-es út elnyújtott kanyarja és szürke betoncsíkja látszott. A járműforgalom majdnem a nullával volt egyenértékű, mindössze egy busz araszolt nyugati irányban.

A százados megtörölte a homlokát, azután ismét a látcsőbe nézett, és kelet felé pillantott. Úgy hét kilométerrel távolabb a Revaya víztározón csillant meg a napfény. A vízállás most meglehetősen alacsony volt, látszott, hogy korábban a parton meddig ért a vízszint. Feljebb pillantva, a víztározón túl, megfigyelő pontjuktól alig tizenkét kilométernyire már ott volt Szíria.

A rádió hangja annyira váratlanul érte a nőt, hogy összerezzent.

– Sikló-4, itt Tölgy.

Rachel a szájához emelte a mikrofont.

– Sikló-4 a Tölgynek.

– Elindultak.

– Irány?

– Keletről. A pozíciójuktól nyolcvannégy fokos irányban A víztározók között jönnek át – Avelim százados azonnal a kérdéses irányba fordította a látcsövet, de semmit sem látott. Ennek ellenére pontosan tudta, hogy a műveleti központban, amely a Tölgy hívónevet kapta, valaki éppen egy monitoron követi a behatolókat, az élőkép pedig egy, a magasban láthatatlanul keringő robotgépről érkezik.

– A jármű?

– Fehér kisteherautó, típusát egyelőre nem tudjuk meghatározni.

– A korábbi utasítás?

– Érvényben.

A százados a többiekre nézett, akik már mindannyian talpon voltak, és felszerelésüket szedték össze olajosított mozdulatokkal. Bólintott, majd beleszólt a rádióba.

– Korábbi utasítás érvényben, vettem. Sikló-4 megerősítést kér, Tölgy!

– Tölgy megerősíti. Vége.

– Vettem. Megerősítve. Vége.

A nő felpattant és a derékszíjára csatolta a rádiót.

– Fehér kisteherautó. Indulás!

*

A férfiak és a két nő a fehér Toyota pickupban zötykölődtek a sivatagi sziklák között. Szűk vízmosásban haladtak, és egy régi, brit iránytűt követve tartották magukat a nyugati irányhoz, bár sokszor el kellett térniük tőle, ha a kiszáradt patakmeder éppen más irányba kanyarodott. Amerre haladtak, a szó szoros értelmében semmiféle út sem volt, csak a keményre száradt agyagos homok ropogott az abroncsok alatt.

A férfiak hárman voltak, a legmagasabb sovány volt, és szomorú, fekete szemmel nézett a világba, miközben a sziklás vízmosásban terelgette a kocsit. Oldalra pillantott, és könyökével megbökte a mellette szorongó, kissé fiatalabb, és enyhén túltáplált figurát, aki laposakat pislogva meredt maga elé.

– El ne aludj, Fawwaz!

A férfi megrázta a fejét, mintha csak az álmodást akarná elűzni, és krákogva megszólalt:

– Eszemben sincs, Ghalib, eszemben sincs.

– Helyes.

– Ne idegeskedj már! – jegyezte meg fölényesen az utas.

– Te meg lehetnél egy kissé éberebb! – vágott vissza csípősen a sofőr. Kis híján betöltötte az ötvenet, és azt, hogy az ő múltjával megérte ezt a kort, csak hihetetlenül fejlett túlélési ösztönének, és óvatosságának köszönhetette.

– Fent vagyok. Megmondtam, nem kell aggódnod!

Ghalib rosszallóan felmordult, majd a válla felett hátrafelé bökött.

– Mit csinálnak?

Fawwaz nehézkesen megfordult a szűkös fülkében, és a hátsó ablakon át kinézett a Toyota platójára. A raklap végében egy nagyobb csomagot kötöztek a deszkákhoz, és egy vastag terepszínű vászonnal takarták le. Két fiatal nő kuporgott a meleg fémlapon, közöttük egy szakállas férfi hevert egy pokrócon. Arcából alig látszott valami, ahol nem az arcszőrzet fedte, ott a piszkos gyolcsból összetákolt kezdetleges kötés takarta el a fejét. Homloka, haja, és az egyik szeme is a szövet alatt volt, itt-ott beszáradt vérfoltok barnállottak a kötésen.

– Hogy van? – szolt hátra foghegyről Ghalib, de az útról nem vette le a szemét.

– Nem tudom – méregette Fawwaz a sebesültet. – Szerintem nincs magánál.

– És Nadirah?

– Megvan. Humával üldögél. Remélem, hogy...

– *Hát ez meg mi?!*

Ghalib beleugrott a fékbe, és a Toyota a kemény agyagon megcsúszva megtorpant. Alig két méterre sikerült megállniuk a vízmosás kanyarulatában keresztben álló terepjárótól. A vezetőülésben egy koszos fehér pólót viselő fiatalember ült, és a leengedett ablakon át pontosan Ghalib szemei közé célzott a vállához szorított Kalasnyikovval.

Fawwaz odapillantott, és azonnal a szélvédő előtt, a műszerfal tetején heverő kézigránát felé kapott.

– Ne!

A kiáltás jobbról érkezett, és Ghalib már látta, hogy körbevették őket. Az ő ajtajánál egy magas, vékony nő állt, és ráfogta kézfegyverét, míg a másik oldalon két férfi bűjt elő a sziklák mögül, mindketten szilárdan maguk elé tartott gépkarabéllyal igyekeztek megközelíteni az autót. Az azonban, amelyik rákiáltott Fawwazra, megcsúszott, és fegyvere csöve elfordult a Toyota ablakáról.

Fawwaz előrelemdült, és felkapta a kézigránátot.

Ghalib kis híján megsüketült, ahogy az ő oldalán álló nő kétszer elsütötte a pisztolyát. A férfi szinte érezte, ahogy a kilencmilliméteres lövedékek elsüvitenek az arca előtt, és telibe kapják Fawwaz halántékát. A férfi feje körül vérvörös permetfelhő jelent meg, teste oldalra csapódott, és élettelenül vágódott a kocsijának. A már a markában tartott kézigránát kicsúszott ujjai közül, és az ütéstől felnyíló ajtón keresztül kigurult a földre.

– Gránát!!!

A másik oldalon álló támadó felkapta és ellenőrizte, hogy a biztosító karika a helyén van-e. Ott volt, Fawwaznak nem volt ideje azt kirántani.

– Tiszta!

– Elég!!! – ordította a nő, majd feltépte az ajtót, és egyetlen határozott mozdulattal kirántotta Ghalibot a vezetőülésből.

Mire a sofőr rémületében észbe kaphatott volna, már a forró kavicsos földön feküdt, és egy fegyver szegeződött rá fentről. Egy másodperc múlva a férfiak durván odalökték mellé a platón utazó, sikoltozó nőket, majd a földre dobták a sebesültet is.

A nő terpeszállásban föléje állt, és Ghalibra szegezte a mutatóujját.

– Hol van?

– Micsoda? – nyögte a férfi, és keze fejével letörölte a vért az ajkáról.

– A robbanóanyag.

– Ez valami tévedés lesz. Mi...

– Hazugságra nincs idő! – jelentette ki a nő ellentmondást nem tűrően, és elfordult a földön heverő szír férfitől.

– Aaron!

– Parancs!

– Kutasd át a kocsit!

– Igen, százados!

Ghalib abban a pillanatban, amikor meghallotta a neveket és a rendfokozatot, tudta, hogy elvesztek. Egy perce már reménykedni kezdett, hiszen civil ruhás támadói bárkik lehettek, és cseppet sem emlékeztettek az izraeli hadsereg hivatásos katonáira, most viszont már tudta, hogy mégis azokkal áll szemben.

Az Aaronnak nevezett tizedes egy perc alatt átkutatta az autót, és amikor a platón lévő terepszínű vásznat felhajtotta, önkéntelenül is felhördült.

– Százados!

– Igen?

– Ezt nézze meg!

Rachel Avelim a kocsijának végéhez futott, és benézett a ponyva alá.

Nem volt többé kétség.